

HzPoftă bună Hzmuitumesc

Nr.5

August 2010

supliment **Humanzone**

www.humanzone.wordpress.com

Vadim VASILIU

Daria VLAS

Andrei GAMARȚ

Posthuman War (V)

Ivan MASLOV

Daria VLAS

BITEI-2010. Puncte de vedere

lucrurile. Descurajăm, prin indiferența noastră, pe cei care încă se mențin pe linia de plutire și creăm foarte puțin, atât cât să ne prefacem că mai existăm din punct de vedere cultural.

Pentru a realiza cea de-a 9-a ediție a BITEI-ului (20 – 30 mai 2010), la care au participat 15 companii teatrale din România, Ucraina, Rusia, Estonia, Georgia, India, Turcia și Japonia, inițiatorii festivalului au bătut la zeci de uși, s-au luptat pentru fiecare bănuț, au trecut prin momente de agitație și panică (câteva trupe, inclusiv compania de dans ungaro-franceză „Pal Frenak” și Teatrul de Comedie din București, anulându-și reprezentațiile în ultimul moment). Pe acest fundal și în urma altor întâmplări neplăcute, dar puțin interesante pentru cititorii din România, sloganul BITEI din acest an – „Pentru o lume mai bună” – încearcă să miște ceva în inimile noastre, să ne pună pe gânduri, să ne amintească, de exemplu, de idealismul „idiotului” Mișkin care își închipuia că frumusețea va salva lumea. Ce putere are astăzi teatrul asupra noastră? Este oare una benefică? Își mai pun oare artiștii asemenea scopuri? Și dacă da, prin ce mecanisme ne „îmbunează”? Și dacă nu, ce vor ei de la noi? În acest sens, producțiile prezentate la festivalul de la Chișinău devin prețioase surse de informație și analiză, ele ne oferă niște răspunsuri de care avem nevoie.

Iluzia că existăm din punct de vedere cultural

S-a vorbit mult despre atmosfera specială pe care o creează Festivalul Internațional al Artelor Scenice „Bienala Teatrului Eugène Ionesco” (BITEI) din Republica Moldova, despre farmecul acelor zile de primăvară în care Chișinăul se transformă într-un oraș activ, deschis, aproape european. Organizat o dată la 2 ani de echipa Teatrului „Eugène Ionesco” din Chișinău, în frunte cu directorul artistic Petru Vutcăreanu, festivalul este unica ocazie pentru publicul basarabean de a se conecta la actualitatea teatrală din afara țării. Mai ales că în R. Moldova, efectele dezghețului politic asupra procesului artistic încă nu se simt. Continuăm să trăim într-un spațiu searbăd și amortiț, păstrăm iluzia că cineva (tinerii, statul, România, Europa, Coreea de Nord), oricine – numai noi – trebuie să îndrepte

Teatrul românesc între social și mistic

La această ediție, am avut parte de un remarcabil teren de observație și comparație asupra teatrelor românești („Vasile Alecsandri” din Iași, „Odeon” din București și „Maria Filotti” din Brăila, fanfara „Zece Prăjini”, Grigore Leșe, Ioan Pop și grupul folcloric „Iza”) și ruse (Teatrul lui Roman Viktiuk, Teatrul Regional de Stat de Păpuși din Sahalin, Teatrul „Cinematograf” din Moscova și Teatrul de Păpuși „Ognivo” din Mățișci). Cei din dreapta Prutului au venit la festival cu sprijinul Ambasadei României la Chișinău. Cei din Rusia au venit singuri.

Teatrul „Odeon” a ales să prezinte „Pyramus&Thisbe 4 you” în regia lui Alexandru Dabija și „În container”, piesă a dramaturgului basarabean Constantin Cheianu, montată de Cristian Ban. După succesul de la București,

„Pyramus&Thisbe 4 you”, această adaptare în 4 versiuni diferite a scenei meșteșugarilor-actori din „Visul unei nopți de vară”, a cucerit și publicul de la Chișinău. Deși, în marea lor majoritate, nu cunosc și nu au putut aprecia latura ironică, aluzivă, săgețile aruncate în curțile unor teatre sau asupra unor personalități și formule estetice din România, basarabeni au receptat cu entuziasm situațiile, piesa în sine pentru dezinvoltura, burlescul, „nebungia” sa. Câțiva dintre protagoniști (Pavel Bartoș, Ana Maria Moldovan) sunt cunoscuți și iubiți în Moldova prin colaborările cu posturile TV, iar apariția lor în scenă a făcut furori.

Montarea piesei lui Constantin Cheianu „În container” la teatrul „Odeon” este considerată una dintre cele mai importante reușite ale dramaturgiei basarabene contemporane, dar la BITEI drama despre emigranții moldoveni care își pierd identitatea și chiar viața în căutarea himerei Uniunii Europene a fost interpretată în mod contradictoriu. Eforturile actorilor (cu excepția lui Dimitrii Bogomaz – originar din Republica Moldova) de a vorbi cu accent basarabean au amuzat și impresionat pe unii, dar au revoltat o altă categorie de spectatori, care au venit la spectacol tocmai pentru a auzi o limbă română curată, nealterată de specificul regional, rusofon. Trecând peste aspectul lingvistic, trebuie spus că în Republica Moldova, teatrul social este astăzi urmărit și apreciat din ce în ce mai intens. Iar atunci când un subiect atât de actual precum migrația ilegală este explorat de regizor, actori (Mihai Smarandache, Marius Damian, Dimitrii Bogomaz, Gabriel Pintilei, Relu Poalelungi, Irina Mazanitis) și scenograf (Cristina Milea) ținând cont de limitele dintre emoție și stridență, sinceritate și patetism, cu umor și atenție la detalii, „produsul” final reușește să comunice cu spectatorul, să-i determine participarea și implicarea afectivă în actul scenic.

În cadrul BITEI-2010, la Chișinău a fost jucat „Sufletul. Puncte de veghere” în regia lui Radu Afrim, după piesa autorului de origine bulgară Dimitri Dinev. Acest spectacol montat anul trecut la Teatrul „Maria Filloti” din Brăila, a fost unul dintre punctele de vârf ale festivalului și, pentru cei mai mulți spectatori, primul contact cu seducătorul mod de a gândi teatrul al lui Afrim. O altă viziune asupra socialului, un alt fel de a vorbi despre efectele politicului asupra oamenilor de rând, o reflecție, prin excelență balcanică – deci ludică și dusă la extremă –, asupra complementarității vieții și morții. Ecurile din presă, deși puține, au fost aproape euforice: „Asistăm la un priveghi ce se transformă treptat în orgie. Decedatul este obligat să participe la sfârșirile, remușcărilor, meschinăriile, obscenitățile celor rămași în viață și să accepte o ultimă conversație, metafizică, precum și un ultim dans macabru cu ei, momentele

folclorice căpătând o turnură suprarealistă. Datorită regiei inventive și distribuției excelente, spectacolul e unul reprezentativ pentru teatrul românesc.” (JURNAL de Chișinău)

Malade, complètement malade... Teatrul lui Roman Viktiuk

Regizorul rus Roman Viktiuk, prezent la festivalul BITEI, numește spectacolul „Cameristele” (după piesa omonimă a lui Jean Genet) „ritual teatral”. În 1988, când s-a jucat pentru prima dată la teatrul „Satiricon” din Moscova, în pofida avertizărilor Ministerului Culturii sovietic, piesa a cutremurat metropola sovietică, a stârnit interminabile discuții, dar și nesfârșite aplauze. Și asta pentru că Roman Viktiuk a respectat dorința dramaturgului Jean Genet ca distribuția „Cameristelor” să fie constituită exclusiv din bărbați. De atunci, „Cameristele” a fost jucat cu sălile pline în toată Rusia, în fostul spațiu URSS, în Europa și America. Astăzi, când travestiții, transsexualii în teatru nu mai șochează pe nimeni, când problematica sexualității în artă a fost întoarsă pe toate fețele, a treia generație de actori care joacă pe Solange (Dmitrii Bozin), Claire (Dmitrii Joidik), Madame (Alexei Nesterenco) și Monsieur (Ivan Niculcea) continuă să copleșească, zguduindu-ne convingerile și sistemele de valori. Și asta deoarece nu am văzut niciodată vreo actriță care să reușească să exprime prin toate fibrele corpului său esența sălbatică și distructivă a feminității (coregrafia este semnată de Edvald Smirnov), cum au făcut-o acești bărbați. În timp ce pe fundalul întunecat Dalida cântă iar și iar despre iubirea ce o înnebunește, în scenă se dezvoltă o parabolă a terorii, în care rolurile victimei și ale călăului se schimbă și se amestecă. Izolarea, frustrările, obsesia pentru Stăpână și neputința de a o ucide le îmbolnăvesc pe slujitoare (care sunt și surori). Răzbunarea se produce, doar că ea se transformă, până la urmă, în sinucidere. Este adevărat, numai Claire înghite ceaiul de tei otrăvit care era destinat pentru „Madame”. Doar că, înainte de a-l bea, ea îi spune surorii sale: „Am ajuns la limită, Solange. Vom merge până la capăt. Acolo, în temniță, nimeni nu va afla că eu te însoțesc. Iar când te vor condamna, nu uita că mă porți în tine. Ca pe o nestemată. Vom fi frumoase, libere și vesele”. După sfârșitul piesei, reprezentația continuă cu câteva numere coregrafice ale protagoniștilor. Cu o energie delirantă (spectacolul durează peste două ore, fără pauză), actorii dansează pe ritmuri orientale, de cabaret, din anii '80, încercând parcă să ștergă din memoria noastră tot ce am văzut înainte, să ne amortizeze căderea, să ne protejeze.

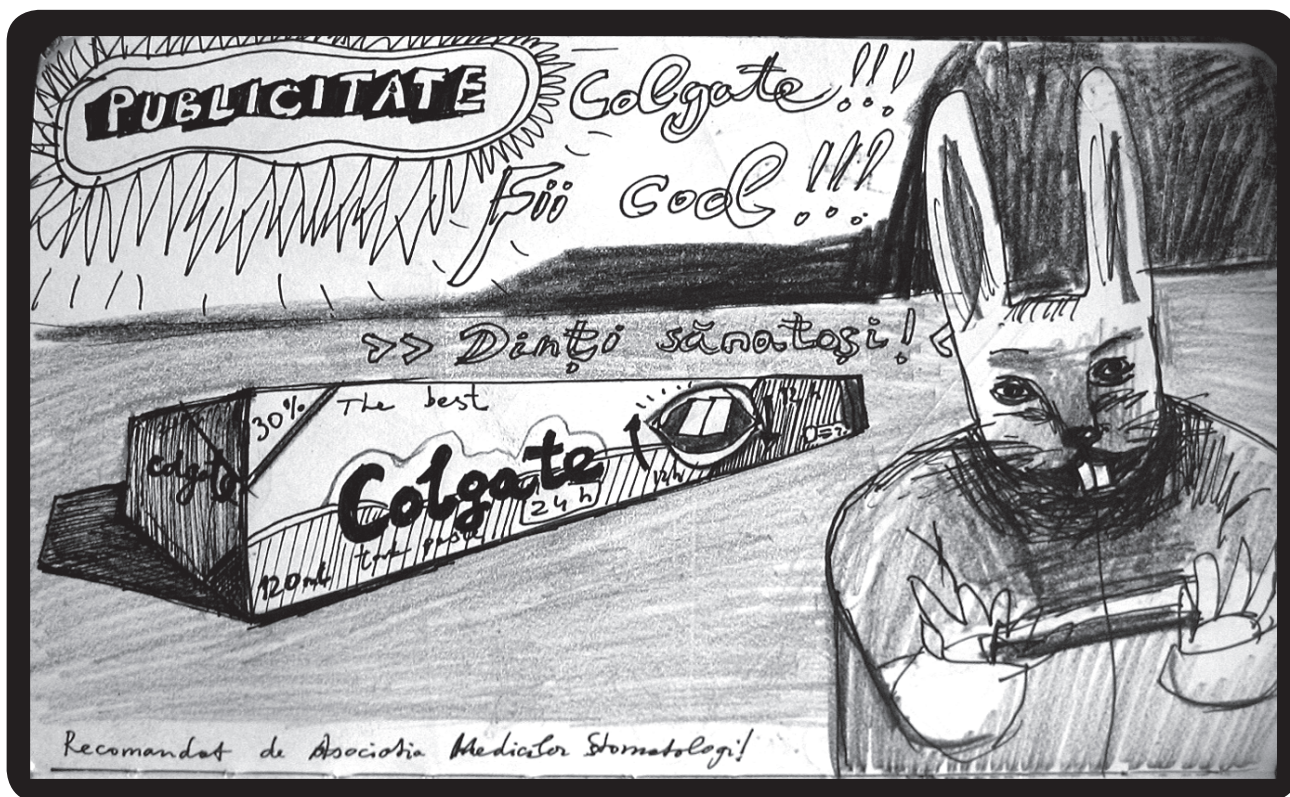
În seara următoare, alți patru actori au jucat „R&J: Romeo și Julieta”, piesă prezentată în premieră în 2009 și care inițiază ciclul shakesperian al lui Roman Viktiuk. Stilistica s-a schimbat dintr-una francofilă a perioadei gorbacioviste, într-una americano-filă a timpurilor noastre. Acrobația a substituit dansul, iar Marilyn Manson a înlocuit-o pe Dalida. Întreaga acțiune se produce pe o corabie (scenografie – Vladimir Boer), iar simbolistica marină este omniprezentă. Se pare că ideea de a realiza „Romeo și Julieta” în această cheie i-a venit regizorului după ce a aflat că în secolul al XVII-lea căpitanul unei corăbii și marinării săi au montat „Hamlet” în largul mării. Dacă în „Cameristele”, regizorul utilizează textul lui Jean Genet fără a schimba nicio silabă, în „R&J” Viktiuk optează pentru o adaptare mai degrabă poetică, desfășurarea acțiunii fiind ininteligibilă pentru spectatorii care nu cunosc piesa.

Cu și fără teatru basarabean

Arta dramatică din Republica Moldova a avut puține de spus la BITEI-2010, deoarece în festival au fost incluse doar trei spectacole ale teatrelor „A.P. Cehov”, „Luceafărul” și „Licurici” din Chișinău. Criticii (printre care îl menționăm pe Dieter Topp, președinte al „Kultur

Forum Europa”), regizorii, actorii invitați de peste hotare nu au putut vedea nici măcar o piesă a teatrului gazdă, din cauză că sediul celor de la „Eugene Ionesco” se află într-o interminabilă reconstrucție. Încă un mare absent a fost Teatrul Național „Mihai Eminescu”, iar producțiile independente ale tinerilor basarabeni nu au fost luate în calcul. Pe de altă parte, oamenii de teatru neimplicați direct în BITEI au creat pe cont propriu evenimente de valoare. Menționez doar faptul că două premiere din dramaturgia autohtonă au avut loc în perioada desfășurării festivalului („Mi-e frică de Marea Neagră”, după piesa „Nudiștii” a Irinei Nechit la Sala Studio a Naționalului și „Eu pentru cine votez?” de Val Butnaru la Teatrul „Satiricus. I.L. Caragiale”)!! Nu știu dacă a fost sau nu o coincidență, nici nu contează. Important este că oamenii de creație din Basarabia, cei care încă se mai zbat, au reușit să se integreze în această sărbătoare a teatrului.

Revenind la sloganul „Pentru o lume mai bună” și analizând cum m-a schimbat – dacă m-a schimbat – ediția a IX-a a Bienalei Teatrului Ionesco, ar trebui să concretizez că pentru mine este „bine” atunci când explorez spații și mentalități noi. „Bine” presupune comunicare, emoție sinceră, libertate de a gândi și a alege. Pentru mine, „bine” înseamnă BITEI.

Vadim VASILIU

la marginea oraşului un trecător vorbeşte cu o umbră
instalaţiile de metal îşi mişcă braţele în direcţia apusului
scânteile petrec soarele în grotă de la marginea orizontului
şi lasă amprente pe irisul omului ce vorbeşte nerăspicat cu pata neagră
oraşul e celula de cancer ce se extinde mâncându-se

“încearcă să-mi vezi corpul din mai multe unghiuri -
să vezi că prezenţa mea aici este relativă
eu sunt cel ce e asemeni aerului
nu-mi atinge marginile cărnii fiindcă senzaţiile
pe lângă celelalte forme ale firii sunt cele mai efemere”

pe parcursul discuţiei formele negre
de câteva ori s-au îmbibat una într-alta că nu era clar
cine e aer şi cine e carne ridurile
crengi incrustate pe faţă formau guri negre
în gândurile fiecăruia se sapă tuneluri acolo se vaietă larvele

“merită să scurmi în carne -
n-are nici o treabă cu materiile fine cu sufletul din spatele fâşiiilor
dar te înrudeşte cumva cu fiinţe de tipul lui sisif
noi suntem două puncte în peisaj lipsite de contururi distincte
aria trupurilor noastre în spaţiu în sumă dă o cifră neimportantă”

am văzut omul şi umbra şi am încercat să le recunosc chipul
dar liniile ondulaţii ce se pierd printre miile de forme
ale memoriei şi uitându-mă la ei privesc în oglindă
tenul lor e de culoarea ce adună-n sine nuanţele omului în genere
sferele vide ale zilelor se împotmolesc în dârele negre

obiectul se mişcă doar atunci când se îndreaptă în direcţia morţii
faţă de sine însuşi corpul e static e
praf cu masă constantă
nici minus nici plus ca suma a două vacuumuri

“Mie îmi plac
doar formele neclare ce se plimbă seara sub lumina scundă
a neonului, şi omul, în depărtare, o gaură neagră.

Tăcere – eu șoptesc moale și-mi înghit saliva. Dragă,
privește-mă din unghiul din care să vezi sfârșitul corpului, punctul în care
iau sfârșit mâinile, linia de care se diseacă ochii. Să nu-mi atingi măruntaiele,
chiar dacă ele se vor prelinge pe pielea galbenă-de-prunc a abdomenului, să
nu-mi bagi înapoi fâșiile de plastic,
funiile de metal
să le lași să atârne din creier.

Moarte - eu șoptesc moale și înțeleg prin asta capătul firului.”

spre dimineață a apărut golul
el s-a încuibat în toracele meu și sfârteca
el a venit puternic cum vin cele trei tristeți deodată
a fost cineva negru și mi l-a băgat
fără să-mi explice pricina fără să-mi prescrie antidotul
el e chirurgul zilelor mele și al găurilor negre ale zilelor mele
fiecare tăietură în marea lumină necesită să fie bandajată
și eu alimentez din bucuriile și tristețile mele cicatricile zilei

refulările au un efect corporal pronunțat
fotonii de pe pielea fețelor întâmplătoare amplifică scârba
în lumina zilei acesteia să ucidem ceva
să ucidem ceva în lumina acestei zile ce ne acoperă din toate părțile și are
un miros de mlaștină care se usucă

golul s-a lăsat peste noapte și acționează molcom
el se dilată în mine și capătă spațiu
dând din picioare pe loc îmi flutur labele în toate direcțiile
liniile amorfe repetă corpul în dans
încovoieturile în locul tristeții sunt mișcări în gaura fără molecule
vibrații ale cărnii și zbateri în lupta cu nimicul
omul cu pete ale absenței în locul ochilor se uită în ochii mei și-mi
potrivește haina
învelișul trupului va arde în cute
să ucidem ceva în lumina aceasta în care orele își repetă discursul monoton
despre lamele plecticoase ca moartea despre vacuumul oaselor lăptoase

apoi se năpustesc liniile paralele cuburile și formele perfecte ale
conștiinței curate greața și obiectele dreptunghiulare saliva
și figurile ondulate ale zilelor cu foamea dusă la plimbat
apoi vine imitarea obiectelor statice când te pui în patru labe
ca să te contopești cu formele concise din cameră

afară plutește geometria și carabinierii cască a moarte
gângăniile viitorului lâncezesc pe sticla plată a vitrinei
orașul e insecta ce țese plasa uriașă
zumzetul amplificat taie timpanele
și eu
în așteptarea conexiunii ideale
mă încolăcesc și caut canalurile

și nu că făceam mare treabă – mă trezeau diminețile pe la 7
infirmierele imaculate
vedeam în oglindă doi globi slinoși învăluiți
de o pojghiță de apă
și viitorul mai iminent decât foamea

așa o duceam o habă de vreme
zilele erau albe și reci ca faianța din coridor și ceva
se țesea în corpul meu și mintea mi se dezlâna
că mă pomenisem iubindu-i pe toți așa
că vroiam să le ling cavernele cu limba
mai ales catiei
ce se îmbăla cu unul în 7
să le sărut ochii – cu albușul cafeniu și cu pupila gălbuie –
copiilor somnambuli diminețile

asistentele nu erau porno
deși pulpele lor bătrâne incubate undeva în sinapse
îmi sfârtecau măruntaiele
îmi întorceam privirea sfios

și cum împotmolit în cărnurile pubere
nu mă visam căpitan al galionului
în reverii
mă aventuram prin mlaștini de neon
mă aciuam pe întinderi înlănțuite de tuburi vinete
era și piticul vovan pe acolo
aortele ni se desprindeau de trupuri și se unduiau în sisteme conductoare
instalam țevile ieșite din branhii
spițele venite din zilele palide
cu pereții blocurilor în caverne
și betonul hârâia și sputa ieșea din spărturile duhnitoare
inhalam substanțele în urma cărora absența e mată și caldă
și nimic nu irita ochiul albastru

în schemă

corpul mișcat brusc lasă gândul în locul pornirii
acesta își caută carnea din inerție
intră însă își pierde din consistență
devine vlăguit încât reproducerea propriei materii
e de ordinul metafizicii

locul de referință este centrul încăperii
mișcările pe diagonală sau cele lipsite de sistemă
sunt condamnate la zvâcniri ale tâmpiei
la întoarcerea la stadiile rudimentare și în mod deosebit
la trezirea micii creaturi ce ramase
în incubatorul acelor stadii
modalitatea de propagare în schemă e mișcarea pe circumferință

locul de referință e zona pieptului
acolo e cel mai nesigur
dar are corpuri stabile –
sfere de sticlă umplute cu secrețiile urii –
în rest totul e schimbător și depinde de unghiul de disecție
al obiectului de către ochi
și îndeobște în exterior perspectiva se îngustează permanent
ca în tabloul cu drumul

în stradă verdele se refractă în ochi fără să lase urme pe retină
iar în suflet nici pe departe
ochiul caută culcușuri pe unde e mai rugină
boala copacilor de lângă șosea inițiază cromatică
obiectului ars

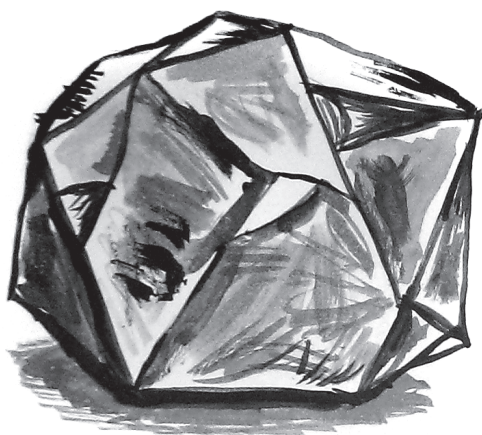
DE FAPT...

să cred în asta

stau în fața calculatorului și mi se închid ochii
și apăs mecanic pe shift sau alături și salvez
a nu știu câta oară documentul.
mi se închid ochii și văd numai lumina roșie de după pleoape
iar degetele umblă pe tastatura murdară. mă gândesc la ploaie,
la alte posibilități: cum am tuberculoză și mă doare pieptul,
cum mă duc la fisc și ridic mulți bani și aștept troleibuzul ora 6, sau în parc.
baia plină cu apă rece în care să-mi las mâinile. poate tot corpul.

dacă am să cred vreodată în nemurire
asta nu va fi azi fiindcă azi m-am uitat în oglindă și eram bine
iar pe stradă îmi ascundeam fața
îmi simțeam o venă în cap, umflată,
care se zbătea ca un iepure înjunghiat.

Furtuna

eu vreau să te văd, să împlânt în tine mâna fierbinte.
după furtună nu a rămas nimic, doar o grămăjoară de pământ
în care aud viața, fojgăitul insectei, ca în filmul acela
cu oameni speriați într-un sat părăsit, devorați de termite

hai să-ți vorbesc despre dragoste.
asta e atunci când pământul se încălzește de la sine.
furtuna a venit și m-a ridicat deasupra ta.
o, ce mică îmi pari, insectă și membrele tale se ascund.

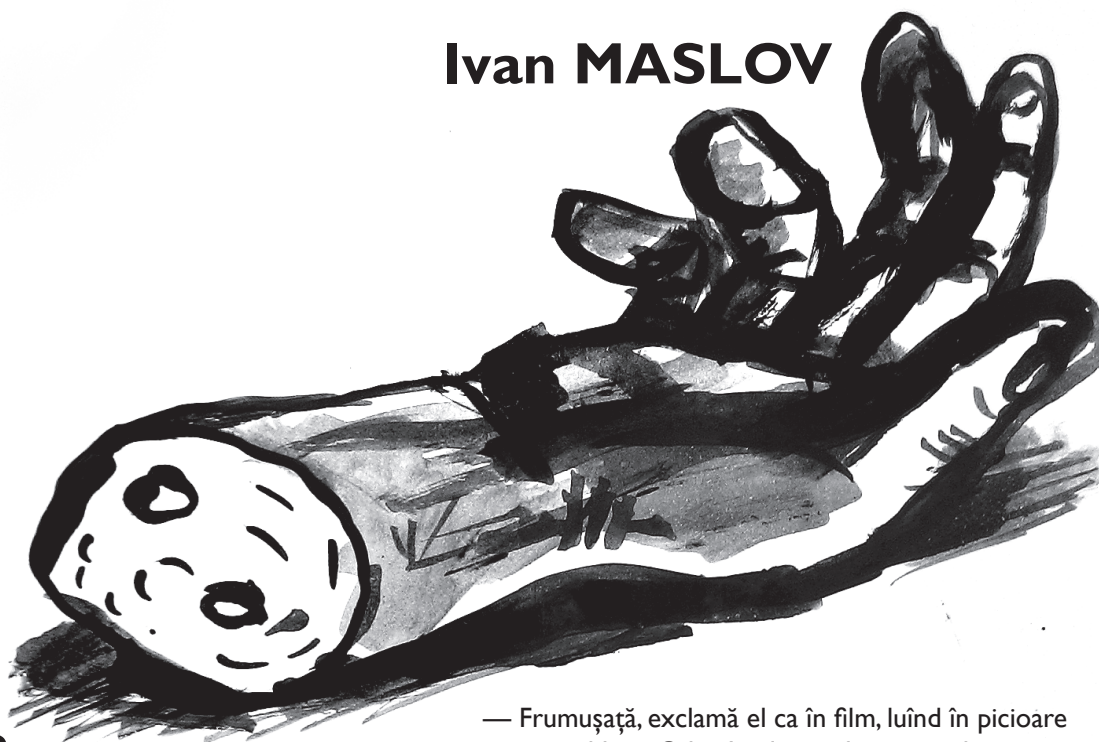
dacă ai văzut un câine mort și ochii lui aveau luciul unei pietre scumpe

și rânjetul acela plin de durere sau ură ca la toți câinii morți era pentru tine -
nu te speria. te țin de mână. mașina asta nu are, e limpede, nu are suflet.
te țin de mână când ceva îmi spune fã asta sau vreun pericol sau frigul.
îmi mușc gingia. eu sunt viu, tu la fel și una din mâini e caldă

și eu am văzut așa câini. încă erau în viață, dar puteai simți moartea undeva
aproape, ascunsă după vreo creangă. îți dai seama când se întâmplă asta,
când se cască o mică spărtură în locul a ceva viu.
e un moment f. important moartea

Ivan MASLOV

Murca

Evgraf Poligrafăci se trezi dimineața devreme, cu febră, smuls parcă din brațele unei mame de foc. Era trecut de 4. În cameră întuneric și foarte cald. O vină obișnuită, încet, încet punea stăpânire pe felul lui de a gândi.

— Ciudat vis, șopti el ștergându-și pieptul transpirat cu perna. Mă-ta pe gheață... nu trebuia să bea atâta seara trecută.

Seara trecută împlinise cinzeci și doi de ani. Devenise un obicei. De zilele lui de naștere își lua gășcarii de la Depozitul nr.5 din strada Uzinelor, unde lucra din '83, încuia depozitul și intra cu ei în bodega de peste drum. Era acolo o femeie. Galea – îi spuneau toți. Una țâțoasă cu părul roșcat. Femeie blajină care știa cum să aline un muncitor alcoolic aflat la ananghie. Galea – striga Poligrafăci, și imediat apărea Galea ducând pe platou o altă sticlă cu votcă și o farfurioară în care erau aranjate frumos, ca la restaurant, patru felii de lămâie și o scobitoare. Aseară, o ținuse așa până pe la zece. De obicei pe la ora asta venea soțul Galei, un bărbat în vârstă, vânat la față și cu mustață. Se așeza la o masă și bea singur până când începea să aiurească și să bată cu pumnul în masă. Ei, atunci Galea se dezbrăca de șorț, îl ascundea sub tejghea și dădea stingerea. Evgraf Poligrafăci ajunsese acasă, nici el nu știe cum. Iar acum un vis ciudat îl trezi din somn.

Poligrafăci se ridică cu greu din pat și trase la o parte perdelele.

— Frumușăță, exclamă el ca în film, luînd în picioare cipicii cu blană. O luă împleticindu-se spre bucătărie. Când s-a pensionat anul trecut, își cumpără la mâna a doua un frigider „Vesna” alb. Pipăind, îl găsi prin întuneric și-Ideschise. Toată bucătăria se umplu de o lumină gălbuie și rece.

Evgraf Poligrafăci Pîss, pîss, își chema pisica. Murca, javră...la naiba...unde te-ai ascuns? În farfuria pisicii se mai afla neatinsă o moviliță de carne tocată peste care zăcea cu membrele desfăcute un gândac mare și negru. Murcaaaa, făcu Evgraf Poligrafăci scârbit de ceea ce văzuse. Frigiderul nu era plasat foarte bine, fiindcă lumina nu reușea să pătrundă până în coridorul ce ducea spre baie. Se pierdea undeva pe la mijlocul lui lăsând nopții acest spațiu vital. Totuși, Evgraf Poligrafăci, mai sigur pe sine o luă pe coridor spre baie. Găsi întrerupătorul, îl apăsă și deschise ușa.

Se ușurase Evgraf Poligrafăci vreo zece minute. Stând pe budă, cu pantalonii pe vine, se gândea cât de frumoasă poate fi viața. Trăia singur cu Murca. Nu se plîngea de nimic. Și totuși, stând așa cu mâinile grele peste genunchii săi rozalii, își aduse aminte de Vasiliu Petrovici, pe care nu îl văzuse din '88. Ambii făcuseră armata în Crimeea și, se pare, au fost bunu prieteni. S-a gândit să-i scrie. Avea notat într-un carnețel adresa lui. Dar nu acum, cu noaptea în cap, că nu e bine, se gândi el și trase apa.

Intră în bucătărie și închise ușa de la frigider. Mai chemă o dată pe Murca și văzând că nu mai apare de nicăieri, se târî înapoi către pat. Sub plapumă îl aștepta o mlaștină caldă care avea să-l înghită până dimineață.

— Noapte bună, Evgrafușca, își spuse sieși cu glas domol și plin de dragoste Evgraf Poligrafâci.

Atunci când corpul parcurge, rând pe rând, toate etapele: a tulburării, a contracțiilor musculare, prin desimulare trecând în faza de repaos, creierul continuă să funcționeze într-un regim de securitate. El trimite din când în când impulsuri electrice în tot corpul, să verifice viabilitatea rețelei neuronale. Corpul lui Evgraf Poligrafâci tresare scurt de câteva ori la un interval fix de trei ceasuri. Acum, când are poluție, când împinge penisul într-un orificiu cărnos, umed și contractat, și în paralel se vede pe sine fixat de niște bare metalice, într-un scaun, într-un tren ce o ia repede înăuntrul unei grote acoperită cu mușchi, acum, îngrozit, purtat înainte de o forță umilitoare, creierul înregistrează – e ceva... ceva minunat. Mâna lui Evgraf Poligrafâci apăsă din întâmplare butonul fixat în perete de-asupra capului. Era dimineață în toată regula și lumina zilei începea să încălzească camera. Mecanismul odată declanșat nu mai putea fi orpît. Evgraf Poligrafâci mai tresări 5 secunde după care s-a deconectat imediat. Pe ușă intră Murca, îmbrăcată într-o cămașă de fier. Se urcă în pat lângă Evgraf și se culcă la picioarele lui. Începu un cântec de leagăn tânguios, se foi ceva timp apoi adormi cu labele agățându-se de piciorul dezvelit al stăpânului.

Pe la 11 și ceva, deja loveau în ușă cu pumnii. Întârziase astăzi, căci de obicei asta începea pe la 9. era același tip în cămașă albastră, cu o faț de student. Studentul – îl reținu Poligrafâci. Se ridică buimac din așternut, mai transpirat decât acum câteva ore, dar nicăieri nu găsi perna. Fără grabă intră în bucătărie. Scoase din frigider paharul cu lapte și-l dădu peste cap, după care deschise șifonierul, luând de pe cuier costumul negru. Îl îmbrăcă, își puse cravata și se duse să deschidă.

— Bună dimineața, zise binevoitor studentul, puțin stânjenit, cu pumnul încă în aer.

— Bună, fiule. Evgraf Poligrafâci începu să se caute năuc prin buzunare. În cele din urmă găsi pixul. Studentul împinse cu piciorul banderola peste prag.

— Aveți noroc de așa copii buni... Nu vă uită...

— Da, da. Evgraf Poligrafâci, tot cu piciorul, trase banderola în casă și o pasă lângă perete.

Între timp studentul scoase din servietă formularul, o hârtie galbenă de timp și Evgraf Poligrafâci semnă în ea cu litere mășcate – PRIMIT.

— Mulțumesc. O zi bună. Studentul îi zâmbi radios și începu să coboare pe scări.

— Da fiule, bună, bună... și închise ușa după sine.

În bucătărie, a ridicat banderola pe masă. Cotrobăind prin sertare găsi în sfârșit cuțitul și-l băgă în ea. Deja căpătase îndemânare la desfăcutul cutiilor. Îi luă nici 10 secunde. Desprinse capacul de placaj, extrase toate cele 14 cuie și le puse alături de celelalte într-o pungă de celofan, pe care a dosit-o la loc în unul din sertare. În banderolă găsi un pachet de formă neregulată, un obiect înfășurat în mai multe foi de hârtie de ambalaj. Începu să desfacă pe rând, una după alta. Când a dat jos ultima hârtie, pe masă se rostogoli o mână de femeie care mai ținea strâns un buchet de flori de câmp, încă proaspete. Și o scrisoare foarte concisă:

„Dragul meu, știi că asta e o prostie, nu mă mai certa și tu, dar nu văd altă soluție. E mult prea rău ceea ce se întâmplă cu mine, de asta am și hotărât să-i pun capăt. Vreau să mă ții minte așa cum am fost înainte. Te cuprind, a ta Nadejda.”

Evgraf Poligrafâci împături cu grijă scrisoarea și o ascunse în cutiuța de pe birou. A luat o vază, a umplut-o cu apă și puse florile de câmp în ea. În camera alăturată, Murca dormea strâns, iar aici pe masă era fixată o mașină de tocat. Evgraf Poligrafâci se înmuie. Mâna lui se atinse fără să vrea de mână asta delicată, cu unghiile vopsite în roz și începu să o mângâie.

supliment **Humanzone**

Nr.5 / August 2010

www.humanzone.wordpress.com

coordonator supliment: vadim vasiliiu

autori: HZ

design: gamarț andrei

ilustrații: gamarț andrei

corector: vadim vasiliiu

contact: vad.amnesiac@yahoo.com

<http://www.humanzone.wordpress.com>

Toate materialele aparțin Asociației Oberliht și Humanzone și nu pot fi preluate fără acordul acestora.

Răspunderea pentru materiale revine integral autorilor.

#5 | Revista la PLIC | august 2010

<http://plic.oberliht.com>

